

Un mesaj care trebuie vestit

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o _____ locuitorilor pământului, oricărui _____, oricărei _____, oricărei _____ și oricărui _____. El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul _____ Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!»” (Apocalipsa 14:6,7)

Moartea ispășitoare a Domnului Hristos a fost valabilă pentru toți oamenii care au trăit vreodată, indiferent de timp și loc. Evanghelia li se adresează tuturor oamenilor, fără deosebire de limbă, cultură sau context social. Ea creează punți de legătură peste dezbinările etnice. Este vestea bună că, prin viața, moartea și învierea Sa, Isus a ieșit biruitor peste stăpânirile și puterile iadului. Evanghelia este doar despre Isus. El a trăit pentru noi și acum trăiește pentru noi. A venit o dată pentru a ne elibera de sub pedeapsa și puterea păcatului, și va veni iarăși pentru a ne elibera de prezența păcatului. El a murit de moartea pe care o merităm noi pentru ca noi să putem trăi viața pe care o merită El. În Hristos, noi suntem îndreptățiți, sfințiți și, în curând, vom fi proslăviți.

Biblia se concentrează pe cele două venituri ale lui Isus. El a venit o dată pentru a ne răscumpăra și va veni din nou pentru a lua acasă ceea ce a răscumpărat cu un preț infinit. Apocalipsa, ultima carte a Bibliei, a fost scrisă în mod special ca să pregătească lumea pentru revenirea lui Isus. Este un mesaj important pentru generația aceasta. În studiul din această săptămână vom vedea relevanța cărții Apocalipsa pentru societatea contemporană, a secolului al XXI-lea, și apelul Domnului Isus către biserica Sa din zilele din urmă, care trebuie să vestească acest mesaj al sfârșitului.

În fiecare generație, Dumnezeu a trimis un mesaj special prin Cuvântul profetic ca să-i pregătească pe oameni pentru ceea ce urma să vină. El nu este niciodată luat prin surprindere și își pregătește poporul pentru viitor, trimitând profeți cu solii clare (Amos 3:7). În zilele dinaintea potopului, Domnul a trimis lumii un mesaj prin Noe despre potopul care urma să vină. În Egipt, El l-a ridicat pe Iosif ca să pregătească națiunea pentru foamete, în timpul celor șapte ani de belșug. Prorocii i-au avertizat pe conducătorii lui Israel că armatele babiloniene aveau să distrugă Ierusalimul. Mesajul lui Ioan Botezătorul despre pocăință a pregătit o națiune pentru prima venire a lui Isus.

1. Cum numește Petru mesajul lui Dumnezeu către generația lui? Care a fost acest „adevăr” pe care l-au proclamat Petru și ucenicii?

2 Petru 1:12; 16-21 _____

Expresia tradusă în română prin „adevărul pe care-l aveți” este redată în alte versiuni – în Vulgata, în unele versiuni în engleză, franceză, spaniolă – prin „adevărul prezent”, expresie cunoscută cititorilor români din scrierile lui Ellen G. White (n. red.).

Mesajul de o însemnătate veșnică pentru primul secol a fost venirea lui Isus. Iubirea Tatălui a fost descoperită prin jertfa de pe cruce. Cu toate că „plata păcatului este moartea”, prin Hristos, le-a fost asigurată tuturor viața veșnică. Dar, dacă o vom primi prin credință (Romani 3:23; 6:23; Efeseni 2:8) sau nu este alegerea noastră. Acest mesaj al salvării în Isus nu se va învechi niciodată. Este un „adevăr prezent” pentru fiecare generație.

Apocalipsa Îl prezintă pe Isus și mântuirea Lui veșnică în contextul vremii sfârșitului pentru a pregăti un popor în vederea iminentei Sale reveniri. Ea expune falsitatea tradiției umane și a religiei care se concentrează pe eu. Isus este Martorul credincios al caracterului Tatălui Său. El este „Domnul împăraților pământului”, Cel care „ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său” (Apocalipsa 1:1-6). Apocalipsa este în întregime despre Isus și mesajul Său cu privire la vremea sfârșitului pentru a-și pregăti poporul pentru revenirea Sa.

Când te gândești la cartea Apocalipsa, ce îți vine în minte? Gânduri despre fiare și simboluri profetice sau despre Isus? De ce crezi că ne-a dat Isus profețiile din Apocalipsa?

Evangheliile se concentrează în primul rând pe prima venire a lui Hristos. Ele relatează istoria nașterii, a vieții și a lucrării Sale, a morții și a învierii Sale. Deși vorbesc și despre a doua Sa venire, nu aceasta este tema lor centrală. Însă obiectivul principal al cărții Apocalipsa este apogeul conflictului de veacuri. Toate marile ei profeții se termină cu venirea glorioasă a Domnului nostru.

2. Ce concluzie asemănătoare observi în fiecare dintre aceste pasaje?

Apocalipsa 1:7 _____

11:15 _____

14:14-20 _____

Apogeul fiecărei profeții din Apocalipsa este venirea lui Isus. „Mielul care a fost înjunghiat” (Apocalipsa 5:12) revine ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor (19:16). El îi va birui pe toți vrăjmașii care îl asupresc și îl persecută pe poporul Său (17:14). Isus îi va scoate din acest coșmar al păcatului și îi va aduce acasă, în slavă, pe credincioșii Săi. Marea luptă dintre bine și rău se va sfârși. Pământul va fi refăcut, iar cei răscumparați vor locui cu Domnul pentru totdeauna (21:1-4).

În Apocalipsa 22:7 (vezi și vers. 12, 17 și 20), Isus spune: „Și, iată, Eu vin curând! Ferice de cel ce păzește cuvintele prorociei din cartea aceasta!” Astfel, apelul final al lui Isus către omenire este ca ea să răspundă la dragostea Lui, să-l accepte harul și să urmeze adevărul Său, ca să fie gata pentru revenirea Lui iminentă. Apocalipsa se încheie cu invitația lui Isus: „Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» Și cine aude să zică: «Vino»” (vers. 17).

Domnul nostru îi invită pe toți cei care caută viața veșnică să vină la El și pe toți aceia dintre noi care au acceptat mesajul salvării și care așteaptă cu nerăbdare revenirea Sa îi îndeamnă să l se alăture în a-i invita și pe alții să primească mesajul iubirii Sale. El ne trimite să ducem acest mesaj care să pregătească lumea pentru revenirea Sa apropiată. Nu există ceva care să aducă mai multă împlinire decât cooperarea cu Hristos în planului Lui de salvare pentru vremea sfârșitului.

„Hristos vine curând!” Ioan a scris aceste cuvinte în urmă cu două mii de ani. Ce înseamnă pentru tine „curând”?

Mesajul central al cărții Apocalipsa este capitolul 14. Acest capitol are o importanță deosebită pentru poporul lui Dumnezeu care trăiește în ultimele zile ale istoriei omenirii. Este mesajul lui Dumnezeu pentru cei ce trăiesc în timpul sfârșitului, mesaj de o importanță capitală nu numai pentru poporul lui Dumnezeu, ci pentru întreaga omenire.

3. Ce simbolism este folosit în pasajul următor pentru revenirea Domnului nostru?

Apocalipsa 14:14-20 _____

Acest simbol este folosit și în evanghelii pentru a descrie revenirea lui Hristos (Matei 13:37-43; Marcu 4:29). În Apocalipsa 14, secerișul grânelor reprezintă răscumpărarea celor neprihăniți, iar recolta strugurilor copti îi descrie pe cei nelegiuți. Apocalipsa 14:6-12 conține un mesaj important despre zilele din urmă, ca să-i pregătească pe oameni pentru sfârșit.

4. Care este esența mesajului din următoarele versete? Cum ne ajută să înțelegem cine suntem noi, adventiștii de ziua a șaptea?

Apocalipsa 14:6,7 _____

Mesajul primului înger din Apocalipsa 14 se adresează generației secolului al XXI-lea care tânjește după un scop în viață. Ea prezintă Evanghelia harului lui Dumnezeu care ne oferă iertare tuturor, ne curăță de vina păcatului și ne dă putere să fim biruitori. Acest mesaj ne spune cât de mult valorăm noi pentru că Isus ne-a creat și ne-a răscumpărat și afirmă că, în curând, toată nedreptatea își va găsi sfârșitul la judecata finală a lui Dumnezeu. Este o veste extraordinară de bună deoarece ne arată că nelegiuirea nu va dura veșnic.

„Într-un sens special, adventiștii de ziua a șaptea au fost puși în lume ca străjeri și purtători de lumină. Lor le-a fost încredințată ultima avertizare pentru o lume care piere. Asupra lor luminează lumina minunată aflată în Cuvântul lui Dumnezeu. Lor le-a fost dată o lucrare de cea mai mare însemnătate – proclamarea celor trei solii îngerești. Nicio altă lucrare nu este de o importanță atât de mare. Ei nu trebuie să îngăduie ca altceva să le absoarbă atenția.” – Ellen G. White, *Evanghelizare*, pp. 119–120

Ca biserică, dar și ca indivizi, cum putem „pune la inimă” cuvintele acestea?

Mesajul din Apocalipsa pentru zilele din urmă Îl prezintă pe Isus și plinătatea harului Său salvator pentru omenire (Apocalipsa 14:6). Este un apel serios de a ne „teme” sau a-L respecta pe Dumnezeu în tot ce facem, de a păzi poruncile Lui și a asculta de Legea Sa în lumina judecății Lui Dumnezeu (vers. 7). „A ne teme” de Dumnezeu se referă la modul în care gândim. Este un apel de a trăi după voia lui Dumnezeu și a-L pune pe El pe primul loc în gândurile noastre. Este o atitudine de supunere care ne conduce la o viață evlavioasă (Proverbele 3:7; Faptele 9:31; 1 Petru 2:17). Mesajul ne invită „să-I dăm slavă” lui Dumnezeu și se referă la tot ce facem, în fiecare aspect al vieții noastre.

5. Cum ne ajută următoarele versete să înțelegem ce înseamnă atât să ne temem de Dumnezeu, cât și să-I dăm slavă?

Eclesiastul 12:13,14 _____

1 Corinteni 6:19,20 _____

Într-un veac al iresponsabilității morale, când milioane de oameni simt că nu sunt răspunzători decât față de ei înșiși, mesajul despre ceasul judecății ne amintește că suntem răspunzători pentru faptele noastre. Există o relație între respectul și supunerea față de Dumnezeu și judecată. Supunerea este urmarea unei relații mântuitoare cu Isus. Doar neprihănirea Lui poate trece testul judecății, iar noi, în neprihănirea Sa, suntem în siguranță. Prin neprihănirea Sa, noi trăim ca să aducem slavă Numelui Său în tot ce facem.

6. Care este temelia adevăratei închinări față de Dumnezeu? Cum reflectă Sabatul înțelegerea aceasta?

Apocalipsa 14:7 _____

4:11 _____

Geneza 2:1-3 _____

Exodul 20:8-11 _____

Satana a atacat Sabatul pentru că el amintește de Creator. Sabatul Îl înalță pe Hristos, Creatorul nostru, și le spune tuturor oamenilor să I se închine „Celui ce a făcut cerul și pământul”. Sabatul ne trimite la închinarea la Isus, care ne-a creat și ne-a dat simțământul valorii personale în El.

Dumnezeu ne poruncește să-I dăm a șaptea zi din viața noastră în fiecare săptămână pentru a ne ajuta să ne amintim că El este Creatorul.

7. Ce învățăm din următoarele versete despre Babilonul spiritual?

Apocalipsa 14:8 _____

17:3-6 _____

18:1-4 _____

În cartea Apocalipsa, termenul „Babilon” se referă la un sistem religios fals întemeiat pe fapte omenești, tradiții întocmite de om și doctrine false. El ridică în slăvi ființele umane și neprihănirea lor mai presus de Isus și de viața Sa fără păcat. El așază poruncile învățătorilor religioși omenești deasupra poruncilor lui Dumnezeu. Babilonul a fost centrul idolatriei, al închinării la soare și al falsei învățături despre nemuirea sufletului. Acest sistem religios fals a integrat în mod subtil în închinare multe dintre practicile religioase ale Babilonului antic. Solia lui Dumnezeu despre zilele din urmă pentru planeta noastră muribundă este mesajul lui Isus și al neprihănirii Sale. Este apelul Cerului: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare!... Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu” (Apocalipsa 18:2,4). În mod providențial, Dumnezeu a ridicat Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea pentru a vesti solia lui Hristos în toată plinătatea ei. A-L preamări pe Isus înseamnă să înălțăm învățăturile Sale. Înseamnă să-L proclamăm pe Cel care este „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6) și să demascăm rătăcirile Babilonului în contrast cu adevărurile lui Isus.

8. Cum este evidențiat contrastul între cele două tipuri de închinare?

Apocalipsa 14:7,9-11 _____

Apocalipsa 14 descrie două tipuri de închinare – închinarea adusă lui Dumnezeu și închinarea la fiară. Ele sunt corelate și cu ziua de închinare – cea hotărâtă de Dumnezeu, adevăratul Sabat, și înlocuitorul acestuia, sau sabbatul contrafăcut. Sabbatul reprezintă odihna, certitudinea și siguranța pe care le avem în Hristos, Creatorul, Răscumpărătorul și Împăratul nostru care stă vină. Ziua contrafăcută reprezintă substitutul fals și omenesc care se întemeiază pe rațiunea umană și pe decretul întocmit de om.

Citește Apocalipsa 14:12. Ce spune textul, ținând seamă de cele relatate înainte? Cum sunt descoperite în text Legea și harul și ce ar trebui să ne învețe aceasta despre faptul că ele sunt două aspecte inseparabile ale Evangheliei?

„Dumnezeu i-a chemat pe cei ce formează biserica Sa de azi, așa cum a chemat Israelul din vechime, pentru a fi o lumină pe pământ. Prin securea cea puternică a adevărului – prima, a doua și a treia solie îngerească – El i-a despărțit de biserici și de lume pentru a-i aduce în sfințenie aproape de El. ...

Cei trei îngeri din Apocalipsa 14 reprezintă poporul care acceptă lumina soliilor lui Dumnezeu și pornește ca instrument al Său pentru a face să răsunе avertizarea de-a lungul și de-a latul pământului. Domnul Hristos le spune urmașilor Săi: «Voi sunteți lumina lumii» (Matei 5:14). Fiecărui suflet care îl acceptă pe Isus, crucea de pe Calvar îi spune: «Iată cât valorează un suflet.» «Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură» (Marcu 16:15). Nu trebuie îngăduit nimic care să împiedice această lucrare. Este cea mai importantă lucrare; trebuie să fie la fel de cuprinzătoare ca veșnicia. Dragostea pentru sufletele oamenilor arătată de Domnul Isus în sacrificiul pe care l-a făcut pentru mântuirea lor îi va însufleți pe toți urmașii Săi.

Domnul Hristos primește – o, și cu câtă bucurie! – fiecare unealtă omenească care l se consacră Lui. El aduce omenescul în armonie cu divinul, pentru ca să poată transmite lumii tainele iubirii Sale întrupate. Vorbiți despre aceasta, rugați-vă pentru aceasta, cântați despre aceasta, umpleți lumea cu solia adevărului Său și înaintați cât mai mult în regiuni nepătrunse până acum!” – Ellen G. White, *Sfaturi pentru biserică*, pp. 58–59

Studiu la rând:

Isaia 15–21

Evanghelizare, subcapitolul „Metodele de finalizare a luării deciziilor”

1. Cu sunetul cărui instrument este comparat sufletul care plânge?

2. Despre cine scrie profetul că privește liniștit din propria locuință?

3. Ce triplă alianță spune profetul că va fi „ca o binecuvântare în mijlocul pământului”?

4. Cine și cum a strigat: „A căzut, a căzut Babilonul...!”?

5. Ce le-a spus (scris) Ellen G. White pastorilor și membrilor să lase la o parte?

Text-cheie: Apocalipsa 14:1-12.

Pasaje în studiu: 2 Petru 1:12; Apocalipsa 14:6-12,14-20; 19:11-18.

I. Privire generală

În acest trimestru, în studiile biblice de la Școala de Sabat ne-am concentrat în mod special asupra lui Isus ca exemplu în ce privește relaționarea cu oamenii, descoperirea caracterului lui Dumnezeu și lămurirea adevărilor veșnice ale Împărăției Sale. Mărturia Lui nu a fost dată doar prin cuvinte. A fost mărturia vieții Sale. Faptele Sale descoperă cât de adevărate sunt cuvintele Lui. Viața lui a fost o dovadă că învățăturile Sale erau adevărate. Când Isus le slujea celor din jurul Său cu sacrificiu, fiecare inimă era atinsă. Barierele prejudecăților erau doborâte și mulțimile răspundeau la apelurile Evangheliei.

Mărturia eficientă vine dintr-o inimă care este plină de dragostea lui Isus și de Cuvântul Său. Credincioșii Noului Testament au fost plini de înflăcărare în mărturisirea lor, pentru că erau plini de zel pentru Hristos. În El, ei au văzut împlinirea profețiilor care fuseseră date cu secole în urmă. Privind la viața Lui și la învățăturile Sale, ei au fost martori oculari ai slavei lui Dumnezeu. Când descrie experiența bisericii primare, apostolul Petru le spune membrilor ei: „... Sunteți tari în adevărul pe care-l aveți” (2 Petru 1:12, în engl.: „bine fundamentați în adevărul prezent”). Aceasta este o sintagmă pe care el a folosit-o pentru a defini adevărul care era atât relevant, cât și de primă importanță pentru acea generație. Hristos venise și nimic nu era mai important pentru ei de proclamat atunci când le spuneau altora despre credința lor. Isus, Mesia, era împlinirea profeției. Mântuirea era la îndemâna tuturor.

În studiul nostru din această săptămână vom analiza ultima solie a lui Isus pentru o lume muribundă. Vom descoperi solia „adevărului Său prezent” pentru o generație din vremea sfârșitului, care se pregătește pentru venirea Lui. Vom afla într-un chip nou mesajul despre dragostea Sa nepieritoare, harul Său îmbelșugat și adevărul Său veșnic din Apocalipsa, ultima carte a Bibliei, mai exact din Apocalipsa 14:6-12.

II. Comentariu

Cartea Apocalipsa este „Descoperirea lui Isus Hristos” (Apocalipsa 1:1). Fiecare profeție din ultima carte a Bibliei dezvăluie nestemate ale adevărului despre Isus. Acest lucru este adevărat mai ales în ce privește ultima solie din Apocalipsa 14, cunoscută și ca întreita solie îngerească.

În versetele 6 și 7 este prezentată solia, sau mesajul primului înger. Aici este un mesaj foarte important – îngerul zboară prin mijlocul cerului. Mesajul este veșnic – îngerul are Evanghelia veșnică – și este universal. Trebuie să fie proclamat oricărei națiuni, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.

Evanghelia veșnică

Expresia „Evanghelie veșnică” se referă la trecut, prezent și viitor. Când a creat omenirea și a înzestrat-o cu capacitatea de a lua decizii morale, Dumnezeu a pre-văzut că oamenii vor face alegeri greșite. Odată ce au avut capacitatea de a alege, ființele create de El au avut și posibilitatea de a se răzvrăti împotriva naturii Sale iubitoare. Planul de mântuire a fost conceput în mintea lui Dumnezeu înainte de răzvrătirea primilor noștri părinți în Eden (vezi Apocalipsa 13:8).

Ellen G. White afirmă: „Planul pentru răscumpărarea noastră n-a fost un gând venit ulterior, un plan alcătuit după căderea lui Adam. A fost o descoperire a «tai-nei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri» (Romani 16:25). A fost o dezvăluire a principiilor care, din veacuri veșnice, sunt temelia tronului lui Dumnezeu.”
– *Hristos, Lumina lumii*, p. 22

Expresia „Evanghelie veșnică” vorbește despre un Dumnezeu care iubește atât de mult ființele pe care le-a creat, încât, deși știa care aveau să fie consecințele alegerilor lor, a luat măsuri pentru o eventuală răzvrătire a lor chiar înainte ca ele să păcătuiască. Evanghelia este veșnică și într-un alt sens. Ea vorbește despre acceptare, iertare, apartenență, har și putere care schimbă viața unei generații înfometate după dragoste autentică și curată, generație care tânjește după relații semnificative. Ea vorbește despre un Dumnezeu al iubirii necondiționate, care este atât de preocupat de oameni, încât va face orice pentru a ne răscumpăra, deoarece vrea ca noi să fim cu El pentru totdeauna.

În toată lumea

Potrivit soliei primului dintre cei trei îngeri, solie de o importanță covârșitoare pentru vremea sfârșitului, „Evanghelia veșnică” trebuie să fie vestită „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”. Iată o misiune care este atât de măreață, de extinsă și de cuprinzătoare, încât absoarbe toată atenția. Ea cere din partea noastră cele mai mari eforturi și impune un angajament total. Ne abate atenția de la preocuparea pentru propriul interes și o îndreaptă spre o slujire plină de zel pentru Hristos. Ne inspiră la ceva mai important decât noi înșine și ne scoate din limitele înguste ale minților noastre la o viziune mai grandioasă.

Nimic nu este mai înălțător, mai satisfăcător și nu aduce mai multă împlinire decât faptul de a face parte dintr-o mișcare pe care Dumnezeu a adus-o la existență în mod providențial pentru a împlini o misiune mult mai mare și mai cuprinzătoare decât cea pe care ar fi putut vreun om să o îndeplinească de unul singur. Însărcinarea dată de Dumnezeu și descrisă în Apocalipsa 14 este cea mai mare misiune încredințată vreodată bisericii Sale.

„Temeți-vă de Dumnezeu”

Bătrânul apostol Ioan, exilat pe Patmos, continuă mesajul important pentru vremea sfârșitului, din Apocalipsa 4:7, redând cuvintele îngerului, care „zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!»” Termenul grecesc din Noul Testament pentru „a se teme”, care apare în Apocalipsa 14:7, este *phobeo*. Aici este folosit nu în sensul de a ne fi frică de Dumnezeu, ci cu sensul de reverență și respect amestecat cu teamă și uimire. Termenul exprimă ideea de loialitate absolută față de Dumnezeu și o predare deplină față de voința Sa. Este o atitudine a minții, care Îl are în centru pe Dumnezeu, nu propria persoană. Esența mării lupte constă în supunerea față de Dumnezeu. Lucifer era egocentric. El a refuzat să se supună oricărei autorități cu excepția celei proprii. El a dorit să stăpânească de pe tron, nu să se supună Celui care ședea pe tron.

Mesajul primului înger ne cheamă să Îl punem pe Dumnezeu pe primul plan în viața noastră. Într-o epocă a materialismului și a consumerismului, în care valorile seculare plasează eul în centru, apelul Cerului este de a trece de la tirania egocentrismului și de la robia importanței de sine exagerate la a-L așeza pe Dumnezeu pe primul plan în viața noastră.

„Dați-I slavă”

Acest îndemn se referă la acțiunile noastre. Și are de-a face și cu modul în care convingerile noastre sunt transpuse într-un stil de viață care Îl onorează pe Dumnezeu în tot ce facem.

În apelul către biserica din Corint, apostolul Pavel explică ce înseamnă să Îi dai slavă lui Dumnezeu: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10:31). Când Dumnezeu este centrul vieții noastre, singura noastră dorință este să-I dăm slavă în orice aspect al vieții noastre – alimentația, îmbrăcămintea, modul în care ne recreăm sau muzica pe care o ascultăm. Noi Îi dăm slavă lui Dumnezeu atunci când descoperim lumii natura Sa iubitoare prin intermediul vieții noastre dedicate împlinirii voinței Sale.

Judecata finală

Pasajul continuă: „Temeți-vă de Dumnezeu, căci a sosit ceasul judecății Lui” (Apocalipsa 14:7). Chestiunile aferente mării lupte dintre bine și rău vor fi rezolvate în cele din urmă. Universul va vedea în sfârșit că Dumnezeu este atât îndurător, cât și drept. El este și iubitor, și drept, și plin de milă, și corect. Judecata ne arată că Dumnezeu a făcut tot ce putea El să facă pentru a salva fiecare ființă umană. Ea descoperă înaintea unei lumi care așteaptă și a unui univers care privește că Dumnezeu face totul pentru a ne mântui. Nu mai este niciun lucru pe care să-l fi putut face, și nu l-a făcut pentru a ne mântui. Judecata ne arată caracterul unui

Dumnezeu plin de iubire, care Se sacrifică pe Sine, în contrast cu ambiția egoistă a lui Satana. Toate lucrurile rele vor fi îndreptate. Dreptatea va triumfa asupra răului. Nu nedreptatea va avea ultimul cuvânt, ci Dumnezeu. Toată nedreptatea vieții va dispărea.

Apocalipsa 14:7 se încheie cu un apel, o chemare clară și răspicată de a ne închina Creatorului într-un timp în care teoria darwinistă a evoluției a fost acceptată de cea mai mare parte din lumea științifică și cea religioasă.

Creațiunea vorbește despre valoarea noastră în ochii lui Dumnezeu. Și despre cât valorăm noi pentru El. Noi nu suntem singuri în univers. Nu suntem niște particule din praful cosmic. Nu! Ci Dumnezeu ne-a creat. El ne-a modelat. El ne-a făcut. Nu am evoluat. Nu suntem un accident genetic. Creațiunea se află în centrul oricărei închinări adevărate. Sabatul ne vorbește despre grija unui Creator și iubirea unui Mântuitor. Ne reamintește că nu suntem niște orfani cosmici, pe o planetă oarecare ce se învâрте în jurul Soarelui. Sabatul arată spre un Creator care ne-a creat cu un scop și care ne-a iubit prea mult pentru a ne abandona când noi ne-am abătut de la acel scop. El ne reamintește de Acela care S-a îngrijit de toate lucrurile bune din viață pentru noi. Sabatul este un simbol veșnic al odihnei noastre în El.

Adevărata odihnă de Sabat este odihna harului în brațele iubitoare ale Celui care ne-a creat, care ne-a răscumpărat și care revine pentru noi. El este veriga veșnică de legătură între perfecțiunea din Eden, din trecut, și slava cerului nou și a pământului nou, din viitor. Mesajele celor trei îngeri prezintă Evanghelia într-un cadru al timpului sfârșitului, care răspunde nevoilor inimii unei generații postmoderne, care are nevoie de identitate, apartenență, scop, echitate, dreptate, compasiune și valoare.

III. Aplicație

Adevărul prezent este „prezent” deoarece are un impact asupra vieții noastre în prezent. Creștinii Noului Testament care au crezut profețiile Vechiului Testament au mărturisit despre Hristos că este Mesia și au fost schimbați în mod radical. Ei au crezut în importanța pe care o are pentru veșnicie mesajul vieții lui Hristos, al morții, al învierii și al slujirii Sale de Mare-Preot. Motivul pentru care au dat mărturie cu atâta ardoare este că mesajul pe care l-au vestit a schimbat și viața lor. Discută cu membrii grupei:

1. Ce schimbări aduce în viața noastră de zi cu zi, în mod practic, ultima solie din Apocalipsa?
2. Ce elemente din solia primului înger te-au impresionat cel mai mult?
3. Să presupunem că ai un prieten care știe prea puțin despre Biblie, dar a auzit despre profețiile din Apocalipsa și nu știe cum să le înțeleagă. Cum poate fi solia din Apocalipsa 14:6,7 cheia care dezleagă tema întregii cărți?